

Halló! Halló!

Kinek van használt hanglemeze?

Régi vagy törött hanglemezeket, míg az anyagiány tart, **legmagasabb áron** veszünk vagy cserélünk

W Á G N E R

országszerte elismert elsőrendű magyar hangszer- és beszélőgépek áruháza, a világhírű «Favorite» hanglemezgyár főraktára.

Budapest, József-körút 15.

Fiók: IX., Ráday-utca 18.

Telefon: József 35—92

Beszélőgépek 200 koronától 1000 koronáig — Fényképes dalszöveges lemez- és hangszerárjegyzék ingyen.

2. SZÁM. 1919. (66. ÉVFOLYAM.)

SZERKESZTŐ
HOITSY PÁL.

BUDAPEST, JANUÁR HÓ 12.

Szerkesztési iroda: IV. Vármegye-utca 11.
Kiadóhivatal: IV. Egyetem-utca 4.

Egyes szám
ára 80 fillér.

Előfizetési feltételek: Egészévre — 40.— korona.
Félévre — 20.— korona.
Negyedévre — 10.— korona.

Külföldi előfizetésekhöz a postailag meg-
állapított viteldij is csatolandó.

Pétain tábornagy.

Poincaré, Clemenceau.

A METZI ESPLANADE-ON. — POINCARÉ ELNÖK BESZÉDE PÉTAİN TÁBORNAGYHOZ.

(Elöl Pétain, hátul sorban: Joffre, Foch francia, Douglas Haig angol, Pershing amerikai, Gillain belga, Albrici olasz és Haller lengyel tábornokok.)

SZEGEDI EMMA, SZINÉSZNŐ.

REGÉNY. — IRTA MOLY TAMÁS.

(Folytatás.)

A mikor a leánya elmondta volt, hogy mi történt, az úr az idegen hölgyekhez fordult: — Hálásan köszönöm a kisfiam iránt való szíves jószágukat! — És meghajolt nagyon szertartásosan. Hirtelen a leánya meg a szolgáló felé fordult, s a hangja felcsattant, a mikor rájuk szólt:

— Ki hagyta nyitva a kis kaput? Nem megparancsoltam, hogy a kapu mindig csukva legyen?! Hogyan volt lehetséges, hogy Laczika kiszaladt az utcára?! Fräulein!! — kiáltott fel haragosan, élesen. Most a hölgyekhez fordult:

— Bocsánatot kérek, de méltóztatott látni, hogy mi történik, ha az ember nem vigyáz az ilyen kis gyerekekre. Dolgom volt, különben sem érek rá mindig mindennel törődni. Még jó, hogy a fiúnak nem történt komoly baja. Igazán nem tudom, hogyan köszönjem meg az iránta való könyörület szeretőit, hölgyeim. — Emmához szólt, és Emmát nézte.

A földszint egyik ajtaja kinyílt; sovány, idősebb hölgy jött az udvarra. Egyszerű fekete ruha volt rajta. Barna, már kissé gyér haja, egyszerű kontyba szorítva, simán tapadt fejéhez. Az arca sárgás volt, az arc kifejezése keserű. Vékony szemöldökét magasra vont, s kelletlen képpel várta, miért hítták.

Az úr rászólt: — Mit csinál már megint, fräulein?! Nem törődik Laczikával, magára hagyja! Nézze, milyen állapotban van. Kiszaladt az utcára, s ott végigvágódott. Betörte az orrát! Nézze csak meg! Vigyáznia kell a gyerekekre, ez az első és legfőbb dolga! Hiába mondom?! —

Emma ránézett a fräuleinra: Szegény teremtsék, egész életét idegen emberek között éli végig, a kik iránt nem érdeklődik, a kiket nem tud megszeretni, a hol olyan dolgokkal kell törődni, melyek iránt közönyös, és tűr, hallgat, megalázkodik, leplezi érzéseit, gondolatait, tele van bánattal, keserűséggel... Minek is él az ember? mindnyájunknak ez a sorsa.

A fräulein összevonta a szemöldökét, összeszorította keskeny, hervadt ajkait és lehúzta a szája szegletét. Most felett, idegesen, megbántottan, fénytelen hangja érdes volt:

— Laczika jól tudja, hogy az utcára kimenni nem szabad akkor sem, ha a kapu tárványitva áll. Ezt a fájó leccskét meg fogja jegyezni magának, remélem! Így jár az, a ki nem fogad szót. Hogy kiszökött a szobából, azt nem vettem észre, mert a fehérneműszekrényt hoztam rendbe. Ezt a munkát is el kell valakinek végeznie.

Az úr végigsimított ideges, keskeny kezével hosszú lágy bajuszán.

— Kegyetlen!... — dörmögte.

Emma megelégette a jelenetet.

— Menjünk Ilon! — Egyszerűen, barátságosan búcsúzott: — Jó napot! Pá, szegény kis Laczika.

— A zsebkendője! — mondotta Etelka. — Így nem lehet elvinni, egészen vizes. Tessék csak várni egy kicsit. Maris, jól facsarja ki a kendőt, rögtön itt leszek, tiszta papírt hozok, abba fogom göngyölni, tessék csak várni, rögtön itt leszek! — Besietett az egyik földszintes szobába.

— Bocsánatot kérek, nem is mutatkoztam be, a kisfiam balesete megzavart...

— Nem történt komoly baja, hála istennek! — mondotta Emma csendesen.

— El is fogja felejtetni hamarosan az orrvérzést is, meg minket is, — jegyezte meg Ilon és jókedvűen mosolygott.

— Borbáth Dániel vagyok, — mutatkozott be az úr mély meghajlással.

A hölgyek fejbólintással feleltek.

Etelka jött a tiszta papírral s begöngyölt a zsebkendőt:

— Tessék kérem, így el lehet tenni.

A kisfiú a guggoló Maris mellett állt, és nézte Emmát; nem szólt, nem sírt, már jobban volt.

Emma ránézett:

— Isten veled, kicsiny barátom. Sajnálom, hogy ilyen búsító körülmény hozott minket össze és örülök, hogy már felépültél.

Kezét nyújtotta Laczikának. A kisfiú tétován tette apró kezét a keztücs női kézbe.

— Mondd: kezét csókolom, köszönöm a szívességét! — nevelte, mint a ki pénzért teszi, a fräulein.

— Ne mondj semmit, kis pajtás, megértelek úgyis, — és Emma kedvesen mosolygott Laczikára, bólintott és indult kifelé.

— Jó napot kívánok! — köszönt Ilon jó hangosan és követte édes cimboráját.

Borbáth a kapui kísérte a hölgyeket.

— Engedelmet kérek, szabad talán egy kérdéssel alkalmatlanokodom? A hölgyek idegenek, úgyebár, itt a városban? Nincsen szerencsém a hölgyeket ismerni, még látásból sem. Kisvárosban mindenki tudja a másiktól, hogy kicsoda, ne méltóztatnának rossz néven venni, ha bátorodom...

— Idegenek vagyunk, — felelte Emma. — Most jöttünk, a délutáni vonattal, alig háromnegyed órája, — iparkodott Ilon a válasz hangján enyhíteni.

— A hölgyek annyi gyöngédséget tanúsítottak a kisfiam iránt, igazán fájlalnék, ha tolakodásnak vennék... rokonokat méltóztatnak itt fölkeresni? Eszedem, ne vegye rossz néven!... — tette hozzá rögtön Borbáth, mert Emma már kelletlenül összeráncolta homlokát.

— Ha olyan nagyon érdekl, nem titok: színészek vagyunk, — mondotta Emma röviden.

— Ah igen! a színtársulat ma jött meg? Hallottam róla, hogy várják az új társulatot. Tehát ma jöttök meg... Bocsánatot kérek, a Fekete Sasban méltóztatnak lakni?

— Még nem lakunk sehol. Éppen azért is mennünk kell; nem érünk rá; még nagyon sok a dolgunk.

— Nem a szállóban?... Azt hittem, az a legkényelmesebb. Hol óhajtanak lakást bérelni, ha szabad kérdeznem?

— Majd csak lesz lakásunk, talán ebben az utcában. Eddig is akadt mindig szobánk. Isten vele!

— Megengedi, hogy megkérjem valamire? Emma idegenkedve nézett Borbáthra.

— Arra kérem, hogy, ha nem találtak ebben az utcában megfelelő lakást és erre jönnek vissza, kegyeskedjenek beszélni hozzánk, remélem, ezzel nem okozok nagyobb fáradságot...

Emma vállat vont, bólintott és sarkon fordult.

— A viszontlátásra! — mondotta Ilon, mindenesetre barátságosan.

A két színész nő tovább ment lakást keresni. Borbáth utánuk nézett néhány másodpercig, aztán betette az ajtót.

— Menjünk, menjünk! — sürgetett Emma. — Iparkodunk kell szobát találni. Ránk estledik. Nem szeretnék a szállóra szorulni.

— Miért irtózol annyira a szállótól? néha bizony mégis csak jobb mint a szegényes szoba, melyben az ember itt-ott lakni kénytelen, és aztán a kénytelen is nagyobb, itt például előadás után mingyárt otthon vagy, de meg a szobában is öltözködhetsz, nem kell a ruhát pakolni s a színházhoz meg a színházról vitetni, hidd el, mégsem olyan rossz a szállóban lakni, ha a színház is ott van...

— Kérlek, nem kényszerítetek, azt tesszel, a mi neked jól esik. Magad ajánlkoztál, hogy velem jössz lakni, de most már bánod, s ezt is meg tudom érteni. Nem foglak szavadon,

tessék, menj vissza s bérelj a Fekete Sasban szobát. Én is találok, remélem, nekem megfelelő csendes helyecskét. Eddig is megvoltam így, azután is megleszek így.

— Na tessék, most meg már haragszol...

— Dehogy haragszom.

— Kihallom a beszédebből...

— Rosszul hallok.

— Meg vagy bántva...

— Ne bosszants! Nem vagyok érzékenyekedő. De nem fogok a gondolkodásom ellenére cselekedni. Ha már ostobán cselekszem, a magam ostobaságának akarom megadni az árát. Ezt szívesen. A más ember ostobaságáért szenvedni ezután már egy csöpp kedvem sincsen. Sokszor elmondottam ezt néked, Ilon, mégsem akarod megérteni. Furesza teremtsék nézel, mert nem úgy gondolkodom, ahogyan ti. Ebbe is beletörődtem. De most az a fontos, hogy hol fogok lakni.

Bement egy esinos kis földszintes ház kapuján. Az asszonytól, a kit az udvaron talált, megkérdezte, van-e itt szoba kiadó, két hétre, két személynek? Itt bizony nincsen, volt a válasz. Tovább mentek. A hol tiszta, biztató külsejű házat látott, Emma bement, kérdőzösködött: hiába. Sehol nem volt szoba kiadó. Ilon hűségesen ment utána, nyájasan mosolygott az ismeretlen, hol barátságos, hol meg kelletlenül asszonyokra, a kik nem adtak nekik szobát, s türelemmel várta, hogy ez a sikertelen járkálás mikor ér véget. Csak meg lett volna már az az akármilyen kis szoba, a hol lakni fognak két héttig, a míg a társulat itt lejátsza műsorát! Unta ezt a hiábavaló beskopogtatást. Nem beszéltek; Emma ideges, ingerült volt már, s az ő jókedve is megcsappant. Végigjárták az utcát hiába. Emma megállt, visszanezített. Ilon már azt akarta mondani: „Menjünk vissza, édes cimborám!” de megdöbben: akkor Emma rögtön más tervvel fog előállni; tehát bölcsen hallgatott; még csak rá se nézett barátójére.

— Menjünk vissza! — mondotta Emma és már ment is. Ilon, elégedetten utána lépkedett. Jó félórát töltöttek volt az utcában hiába. Hallgattak.

Emma megszólalt:

— Ez is csak szerencse dolga. Volt már úgy is, hogy öt perccel belül találtam megfelelő lakást. Most meg hiába jártuk végig ezt a hosszú utcát. Pedig szép utca, tiszta, csöndes. Szerettem volna itt lakni. No mindegy. Megpróbáljuk a megszokott utcával.

Elhallgatott. Ilon is hallgatott. Erre Emma rászólt idegesen:

— Mi lelt? Miért nem szólsz? Miért hallgatsz?

— Mit beszéljek...?

— Azt, a mit gondolsz. Mert te most sok mindenfélét gondolsz magadban, tudom; miért hallgatsz? Azt akarod, hogy kitaláljam a gondolatodat?

— Ne fáradj, nem találnád ki, s arra, a mit mondanál, ráfognál, hogy az én szegény fejemből olvastad, a mi nem lenne jó, mert most tele vagy méreggel, jaj, most is milyen haragosan nézel rám, pedig nem csináltam semmi rosszat, bizonyos, hogy egy-kettőre összeszóllalkoznánk, a mi egészen fölösleges lenne és ha te mindig olyan szigorú és komor arcot fogsz vágni, a mikor szobát még keresni, akkor aligha fogsz olyasvalakire találni a ki szívesen befogad, ha van is fölösleges szobája, mert nem sejtji, hogy te milyen kedves, aranyos, jókedvű tudsz lenni és hogy csak most vagy ilyen, mert nem kellemes dolog itt hajléktalannak lenni, elismerem, hiszen én se szeretem ezt az állapotot, de azért mégsem mérgeledöm, mert minek? ez csak árt, de nem használ, te is tudod, hogy egyáltalában nem használ, hát mondd, nem jobb, nem bölcsőbb, nem okosabb, ha én nem szólok egy

árva szót sem, hanem hallgatok mélyesen, mintha egész egyszerűen néma volnék és... nézd csak, Emma, ott áll az ablakban az az úr és integet és...

— Hölgyeim! — szólt le Borbáth. — Már nagyon vártam önöket és attól tartottam, hogy nem erre méltóztatnak visszajönni. Legyenek olyan kegyesek... rögtön lenn leszek! — És már el is tűnt az emeleti nyitott ablakból.

Emma tovább akart menni, de Ilon nem hagyta:

— Maradj, csak maradj, édes cimborám, nem fogunk megszökni, nem tettünk semmi rosszat, nyugodtan várhatjuk azt az urat, már nem is tudom, hogy mi a neve...

— Lakást kell keresnem!

— Ne félj, lesz lakásunk...

— A pakk után kell nézmem.

— Légy nyugodt, édes cimborám, a pakk sem szalad el, hiszen ez nem az első eset, hogy el kell helyezkednem idegen városban és eddig mindig sikerült megoldani ezt a keserves feladatot, éppen azért reméljük, hogy majd itt is...

A kiskapu kinyílt és kisetett hozzájuk Borbáth. Mély meghajlással köszöntötte a hölgyeket és így szólt:

— Bocsánatot kérek, hogy bátorodom zavarni önöket, de azt hiszem, nem jó jár-kálni idegen városban, a hol az embernek nincsen egyetlen ismerőse sem. Éppen azért legyen szabad meghínom a hölgyeket egy kis uzsonnára.

— Köszönöm, de én... — kezdte Emma komoran.

Borbáth a szavába vágott:

— Tudom, mélyen tisztelt kisasszony, hogy kegyed, ha uszonnázni akar, bemegegy a Főtéren a cukrászoltba. De ha én bátorodom

POINCARÉ BEVONULÁSA METZBE.

Fiatallányok a bevonuló katonák lovaira ülnek, hogy jobban lássák az elnököt.

meghíni kegyedet, azt nem mint színészbarát teszem...

— Asszony vagyok! — jegyezte meg Emma hidegen.

— Bocsánatot kérek, nagyságos asszonyom, de mert a férje urat nem láttam és a becses nevét sem tudom...

Ilon elfordult, úgy mosolygott. Borbáth komolyan, halkán, kedvesen beszélt. Emma, maga se tudta, miért, megmaradt mogorva hangulatában.

— A férjem nincsen itt. Én most magam vagyok. A nevem Szegedi Emilia.

Borbáth meghajlással nyúlt Emma keze után és tiszteletteljesen megcsókolta; most Ilonhoz fordult:

— Az én nevem Áldott Ilon! — mondotta ez jókedvűen.

— És Borbáth mélyen meghajolt és kezét szorította Ilonnal; és így szólt nagyon kedvesen:

— És most, mélyen tisztelt hölgyeim, legyen szabad önöket újra megkérni, tiszteljék meg szerény hajlékomat. Önök olyan jók és nemesek voltak egy ismeretlen együgyű kisfiúval szemben, mert a ki póruljár, az bizony együgyű! hogy nekünk rosszul esnék, ha most ennyi gyöngédség, jószág, s a szenvedő iránt való szeretet büszkén elmenne házam előtt, a hol a hála terített egyszerű asztalt. Nagyon kérem, hölgyeim, tiszteljék meg szerény otthonomat.

(Folytatása következik.)

SZOMORÚ HAJNALHASADÁS.

Nem hasadt a hajnal — Ezer átok rajtunk,
Vérbársony aranynyal — Meztelen a lábunk.
Tele van, tele van — Vér csorog nyomunkba.
Még éjjeli jajjal

Az egész mindenség.

Bakacsinba fordult — Utak hegyes köve
Szabadsághajnalunk — A lábunkat vérzi
Zokogóra vált a — Bitangság bozótja
Forradalmi dalunk — Rongyainkat tépi.
Sír az egész ország! — S csak vánszorgunk tovább.

Nyüzög az idegen — Hósi legendáink
Magyar rögök mentén. — Szegényünkbe fúlnak,
Könny csurog, vér csurog — Harci tárogatón
Tépett magyar mentén. — Gyászdalokat fújnak
Jó a halottaknak! — Hazátlan kuruczok.

Hadi dicsőségünk — Ver az isten — de mért?
Lehullott a porba. — Még hullák nem lettünk
Büszke magyar háta — S már a döggeszélyük
Görbülnek ostromra. — Keringnek felettünk,
Szégyentől ég arcunk. — Hogy elve tépjenek.

Szép Erdélyországban — Mit csináljunk Uram,
Nagy temetés készül. — Hova menjünk, merre?
Magyar vértől ázott — Hajnalhasadásra
Hegyek tetejéről — Mért jött ez az este —
Oláh zászlók lengnek. — Kioltni mindent?
És megtagadtam — Nyomorult néppédel
Régi dicsőségünk — Téged a nagy Istent,
Rongyaiba járunk — Ki minket elhagyta!

Vérség Gyula.

AZ OLASZOK FÉNYJELZÉSSEL TUDATTÁK CSAPATAIKKAL HEGYCSÚSRÓL-HEGYCSÚSRA A FEGYVERSZÜNET MEGKRÉTÉSÉT.

A NÉPŐRSÉG A LÁNCZHÍD ELŐTTI TÉREN.

A NÉPŐRSÉG GÉPFEGYVERE A LÁNCZHÍD ELŐTT

CZÍMEK, CZÍMZÉSEK.

A kormány, — mint a hogy azt az újságok írják — el akarja törölni a címeket. Hogy ezentúl ne legyenek nagyságos urak, se méltóságos urak, annál kevésbé pedig kegyelmes urak. És ha arra a címkörságra gondolunk, a mely a magyar társadalomban dúl: csak helyeselni lehet ezt a tervet. Legföljebb azt lehet kérdezni, hogy a mai rettentő állapotok között nincs-e sürgősebb dolga a kormánynak ennél? És lehet kérdeni azt is, hogy használni fog-e a törvény nemcsak a hivatalos érintkezésben, hanem az életben is ép nálunk, a hol a szokás oly erősen tartja a maga jogát és a hol a megszólításnak és címzésnek olyan sokféle fajtája virul. És a hol rettentően nagy demokraták vagyunk egyenként valamennyien, de mind csak fölfelé, ellenben nagyon zokon vesszük az alsóbb rangúaktól csaknem kivétel nélkül, ha nem adják meg nekünk a címet, a mely dukál s a melyről sokszor csak hisszük, hogy dukál.

Nincs Európában nemzet, mely a kellő címzésre akkora súlyt helyez s annyi különböző címet ismer, mint a magyar. A spanyol a maga túlfinomult társadalmi érintkezésében a pusztán „úr” megjelölésére is három szólásformát ismer, de az se oly czeremóniás, mint a minők mi vagyunk. Don-nak mondja az urat, ha a keresztnevével szólítja, de senyor, ha a vezetéket név teszi utána és caballero, ha semmi név nem következik utána (és tessék ám a hordárnak is azt mondani: caballero!) de a különböző rangú és rendű urak között nem ismeri a spanyol se azt a tarka sokféleséget, a mit a mi nyelvünk produkál. „Gazduram” még a legegyszerűbb parasztgazdának is kijár ott, a hol a sokkal szebb „kigyelmed”, nem használatos, — de a „kend” megszólítás öregebb korára még a bérest is megilleti, nemkülönben a férjet is a feleség részéről. Ifiúr (tekintet nélkül sokszor a korra), „nemeszetes úr”, a bocskoros nemesnek járt ki ezeltől csak ötven esztendővel is, — de ezek a megszólítások ma már kiveszöböztek. „Ténsz úr” a falusi honoráczió, beleértve a tanítót és

valamikor a jegyzőt is, de a ki ma legtöbb helyen már „tekintetes”. A lelkész „főtisztelendő” ha katolikus és „nagyiszteletű” vagy „tiszteletes”, ha protestáns. A „nagyságos” címet, mely ma a felsőbb iskolát végzett embernek általános megszólítása, csak 60-70 esztendő előtt kezdték használni — kivált pesti prókátorok. Előbb tekintetek voltak ők is, az orvosok, mérnökök, kisebb-nagyobb rangú hivatalnokok is (beleértve magát az alispánt), valamint azek a földbirtokosok, a kiket ma általában a „gentry” alatt szokás érteni (a mely szó alatt Angliában a kisebb honorációkat értik). S mi sem mutatja a mi arisztokratikus feszítésünket jobban, mint az a tény, hogy mennyivel megszaporodott félszáz esztendő alatt a „nagyságos” urak száma. (Hát még a „nagyságos”-é.)

A nagyságos címéről megemlíthetjük, hogy ez a régi Erdélyben a fejedelmeknek kijáró megszólítás volt. Később, mikor a fejedelemség osztrák kézre kerülésével az erdélyi urak bárói és grófi rangokat kezdtek vásárolni Bécsben (csaknem kivétel nélkül pénzért), ők is nagyságoltatták magukat. Ellenben „méltóságos”-nak titulálják Erdélyben azoknak a familiáknak a tagjait, a kik külön királyi meghívást kaptak valamikor az erdélyi országgyűlésekre (pl. Zeykék, Macskássyék, Ugronék) vagy pedig a guberniumnál szolgált mint referendáriusok (pl. Zilahy-Kissék, Gyárfásék).

A magyarországi bárókat és grófokat a hozzájuk intézett királyi levelekben „tekintetes” és „nagyságos”-oknak címezték, de a társadalmi életben „méltóságos” volt a címök. Ma az udvari tanácsosokat is így szokás szólítani. A „kegyelmes” cím csak a belső titkos tanácsosoknak jár, de minthogy röviddel ezeltől is, csaknem minden miniszter megkapta a titkos tanácsosi kinevezést is: szokásba jött minden minisztert „kegyelmes” úrnak szólítani. És ezen az eddigi legmagasabb címen felül van még a „főmagasságú úr”, melyet királyi kéziratral állapítottak meg a magyar hercegek és az ország primása részére.

A mint látjuk ez a valamikor szép haza nem szűkölődik címek dolgában. Nem kár, ha ezeket eltörlik, mert egyszerűbb lesz a társadalmi érintkezés s egységesebb lesz — legalább kívülről nézve — az egész magyar társadalom. Más kérdés azután, hogy gazduram vagy ép a „nagyságos úr” jó néven fogja-e venni ha valaki nem adja meg neki a kellő titulust s nem fogják azt megadni törvény ellenére ezután is — egyszerűen kelletlenségek és harag elkerülése céljából. Mert hát „bánon is én, nem ártok vele senkinek, ha meg is titulálok valakit, a kire szükségem lehet” — ez a magyar felfogás.

A mellett nehézség mutatkozik e tekintetben azért, hogy a magyar nyelvben nincs meg az a kifejezés, a mellyel mindenki egyformán megszólíthatnánk. Mert hogyan szólítsunk meg egy teljesen idegen embert, a kinek se nevét, se foglalkozását nem ismerjük? Apáink 1848-ban demokratikus felbuzdulásukban ily esetben a „polgártárs” kifejezéssel éltek, de az, hogy megpróbálták és mégsem sikerült, a mellett bizonyít, hogy ez nem felel meg a közfelfogásnak. Vagy azt mondjuk talán, hogy: „uram”? Ez ellen az a nagyon alapos ellenvetés szól, hogy az így megszólítottat egyenesen a magam urának titulálom. Már pedig ez se nem demokratikus dolog, se a mi kissé túlnőzertes felfogásunknak meg nem felel. A rómaiak tudvalevőleg gyűlölték az „úr” — dominus — szót s Augustus császár még rabszolgáinak is megtiltotta, hogy ők így szólítsák; mi eltűrjük, hogy urazzanak, de a magunk urának nem vagyunk hajlandók címezni senkit. A francia „monsieur” kifejezés jól megfér ugyan a demokráciával, noha az uram-nak felel meg, de ez egészen különös eset. A francia nyelvben a „sieur” szó, mint az úrnak hasonlértéke egészen kikopott a közönséges használatból. S mikor a francia „mossio”-t mond, nincs annak tudatában, hogy ez „uram”-ot jelent, de nincs is eszébe, hogy ezt akarja mondani. A mi nyelvünkben azonban szószérinti értelemben venné mindenki, már csak azért is, mert nem megszokott a kifejezés.

POGÁNY JÓZSEF KORMÁNYBIZTOS NYUGALOMRA INTI A LEGÉNYSÉGET AZ ÜLLŐI-ÚTI LAKTANYÁBAN.

A BIZALMI FÉRFIAK BESZÉDET INTÉZNEK A HONVÉDSÉGI LAKTANYA UDVARÁN ÖSSZESEREGLETT KATONÁKHOZ.

A KOMMUNISTA KATONASÁG TŰNTETÉSE BUDAPESTEN.

SZINHÁZ.

Lakatos László: *Férj és feleség*; a Vigszínházban.

Nem tartottuk fontosnak, hogy beszámoljunk a Nemzeti Színház újdonságáról, *Paul Hervieu Bagatelljéről*. Szép darab, jó darab, a francia konyha ismert receptkönyve szerint, benne van a francia színházi kultúra kiegyenlített, mindenfelől kész, szinte már önműködő tradíciója, a párisi nagyvilági élet eleganciája, a francia szellemet jellemző dialektika, minden megvan benne, és pedig igen fejlett és disztinált formában, a mi tipikus a francia dráma legjobb termékeire, de közben mindig az az érzésünk, hogy mindez teljesen irreleváns, vajmi kevés közzünk van hozzá. Unjuk már ezt a szerelmi tennisjátékot, ezt a szalonpletykát, ezt a férjet, a ki megcsalja a feleségét, a megcsalt asszonyt, a ki hasonlóval akar fizetni az első keze ügyébe került gavallér segítségével és még inkább az írónak azt az elegáns közbelépését, a mellyel a végén rendbehozza a dolgokat, mielőtt még baj lett volna. Lehet, hogy az időpont is az oka, országunkat marczangolják, a szívünkben folyton szivárog a vér, tehetetlenül szenvedjük a gonosz káröröm lakmározását testünkön, az egész világ társadalmi rendje recseg-ropog eresztékeiben ingadozva, hogy érdekeljen most az a fontos probléma, hogy Madame megcsalja-e Monsieur? És még ha volna a dolognak valami köze az élethez, de mikor mindez csak teátrum, unatkozó gazdag urak és hölgyek szórakoztatására való! Egy szó nincs benne a nyers, süvöltő életből, a darab szalónja jól van fűtve, ablakai, ajtai jól záródnak, sehonnán sem hatol bele léghuzam, sem a külső láрма, sem az igazi szenvedés, sem az igazi öröm eleven hangja. Mégis, ha volt élvezetünk, ezt az előadást szerettük. A Nemzeti Színház kitünő művészei, kipróbált régi és biztató jövőjű fiatalok a legjobb előadások egyikét produkálják.

Számoször szivesebben idézzük Lakatos László társunk darabjának előadásakor a Vigszin-

házban. Ez is magánéleti darab, semmi köze a világban most kavargó rettenetes válsághoz, de van köze az emberi örök küzdelemhez, az élet gyógyíthatatlan melancholiájához. Mai szorongatásunkban is érdekel, mert rólunk van benne szó, magunkról, valamennyiünkéről, olyan dolgokról, a melyektől szenved a szalónok embere, de az utcáé is, mert egy eredendő emberi ügy van benne megvilágítva: a szerelmes férfi tragédiája a házasságban. A férfi tragédiája, a ki nem tud élni a nő nélkül, de vele sem tud nyugodtan élni, mert éles inkompatibilitás van köztük, az eredendő természet, az élet-felfogás, a gondolkodásmód, az életigények inkompatibilitása. A férfi teljesen magáénak akarja a nőt, ez meg kisiklik kezéből, szerelmében sem adja magát egészen neki, igazában nem őt szereti, hanem a szerelmet, nem az egyént, hanem az egész férfinemet és mindenkéltől saját érzékiségét és saját hiúságát. A két nem viszonya örök harc, a vágy és az eltasztás, a szerlem és gyűlölet folytonos váltakozása; a férfi meggyűlöli a nőt, eltépi szívéből s annál jobban sóvárog utána s a végén bús rezignációval visszafelel keblére. A neme örök harcában a férfi nyerhet csatákat, de a háborút mindig ő veszteli el. Elveszti, mert kezdetül fogva nincs meg benne a meggyőződés, a nőnek csak önmagára gondoló egocentizmusával szemben ő mindig látni kénytelen az érem reverz oldalát is és főképen mert önértet, uralomvágy, a tulajdonjog érzése, hiúság, minden más lelki motívum fontos neki, de a végén mégis csak az érzékiség mondja ki a döntő szót. Az asszony azokból a rózsákból fon számunkra rabláncot, a melyekkel szépségének, érzelmeinkre való hatásának áldozunk.

Lakatos darabjának első felvonásában többször említik Strindberg nevét. Ezzel az író nyilván azt akarja jelezni, hogy a neme harcának értelmezésében Strindberg iskolájának híve, a mely a két nem együttlését keserves, a férfira nézve lealázó és mindig neveléses háborúságnak fogja fel. Lakatos-

ban azonban nem a Strindberg ádáz gyűlölködő dühe, lázadó rabszolgához méltó elkeseredettsége dolgozik, hanem a minden rosszba belenyugodott ember szomorú rezignációja: nem rázza ökleit fenyegetőve, hanem bölcsen, bánatosan vállal vonva a végén: az így van, így lesz, így kell lennie, minden hiába. S épen ez emeli a témát, hogy úgy mondjam, filozófiai magaslatra. Strindbergnél a dolognak épen az író heves gesztikulálása miatt mindig van valami magány-jellege, Lakatos ábrázolásában kevesebb a szenvedély, a lendület, de viszont a téma magasabb színvonalra kerül, általánosabb érvényű lesz. Dr. Bálint Gyula, a tudós egyetemi tanár házasságának története többé-kevésbé minden férfi történetévé válik.

Lakatos nemcsak a témát fejti ki igen intelligensen és disztináltan, hanem a drámai forma tekintetében is kiváló produkál. Az alakok beállítása, egymással viszonyba helyezése, lényüknek és helyzetüknek kifejezése, az a mód, a hogy a darab mögött levő életfilozófia a színpadon életjelenségekben nyilvánul, egy fejlett és kitünő tónusú drámaíró művészetét reuelálja. Dialógusa is elmés, friss, temperamentummal teljes, a darab tele van ötlettel s ez ötletek színpadiak és irodalmiak egyszerre. A *Férj és feleség* a legjobban megcsinált és irodalmi szempontból is a legértékesebb modern magyar vígjátékok egyike.

Az előadás lelke Csontos. Eddigi szerepköre új regiszterrel bővült s ebben ép olyan biztos, nekünk talán rokonszenvesebb is, mint legtöbb eddigi szerepében. Okosság, fölény, úri mérséklet és férfias melancholia van a játékában, a darab hangját ő kapta el legjobban s biztos művészettel viszi mindvégig. Gombaszögi Frida elegáns, nyugtalan és egyenetlen, mint mindig. Makay Margit kellemes, okos és elmés. Lukács Pál, egy fiatal színész, nekünk egészen új ember, azt a bizalmat kelti maga iránt, hogy hamarosan nagy sikerre fog jutni.

Schöpfung Aladár.

Gombaszögi Frida (Edith) és Csontos (dr. Bálint).

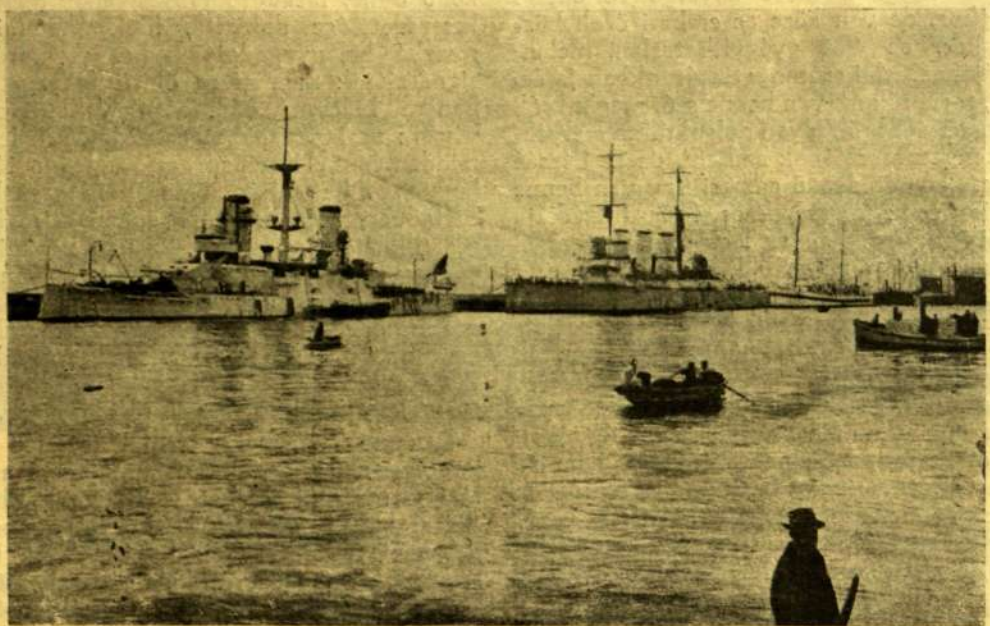

Lukács Pál (Doroghi).

Makay Margit (Irma).

„A FÉRJ ÉS FELESÉG” LAKATOS LÁSZLÓ KOMÉDIÁJA A VIGSZÍNHÁZBAN.

A "FILIBERTO" ÉS "PISA" OLASZ HADIHAJÓK A FIUMEI KIKÖTŐBEN.

A TEMETŐ FILOZÓFUSA.

Elbeszélés. — Irta Zöldi Márton.

Az urak mulattak, névnapot ültek. A parakosított udvarban volt terítve. Az ákácvirág illóolaja kábitóan párologott, a nehéz bor ködösítette az értelmet. A cigány húzta a főszozobárok szilaj kurjantásokkal ropta a bihari kopogóst.

Estefelé egy öreg parasztfurma ember lépett az udvarra. Félrezen köszönt és hóna alá kapta a kalapját, miután előbb égő pipáját a csizmaszárbába dugta.

— Kit keres kend? — kérdezte tőle a főszozobárok hajdu.

— A megyei főorvos orvost urat óhajtanám az oldalnyilalásom erényében, — hangzott a bizonytalan hangú válasz.

— Elment, — mondotta a főszozobárok, kin úr lett a korhely jókedv — míg visszajön, fordulhatnak egyet. Tudom, úgyszólván régen nem táncolt.

Az öreg paraszt értette a tréfát és maga is arra fordította a szót:

— Öreg vagyok én már ahhoz, nagyságos főbíró uram — megnehezedett a lábam járása, aztán a gazdám is zokon venné, ha vénségemre a bolondját járnám.

— Ki a kend gazdája?

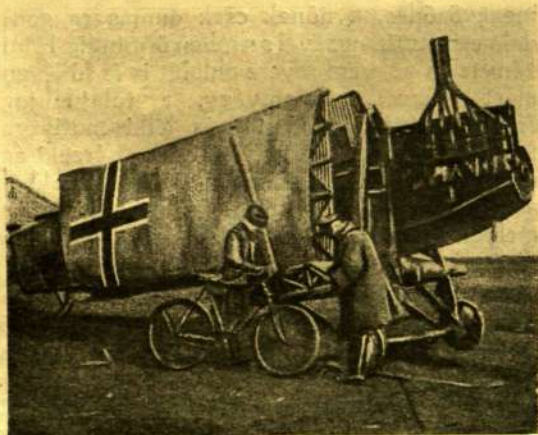
— Nagy úr, még a főbíró úrnál is nagyobb.

— Nem ismerek nála nagyobb urat. Ha csak a főispán urat nem.

— Nohát az én gazdám — mondotta az öreg paraszt valami különös rártatással — még a méltóságos úrnál is nagyobb úr.

— Ki az?

— A halál!

FÉMBŐL KÉSZÜLT NÉMET REPÜLŐGÉP, MELYET AZ ANGLOK ZSÁKMÁNYOLTAK.

Erre a nem várt válasza minden tekintet élesen szegeződött a dolmányujjas öreg parasztra. A cigányok is abbahagyták a muzsikálást. A főbíró nagy szemet meresztett.

— Úgy, — kérdezte — kend a halált szolgálja?

— Már negyven esztendő óta... Sírások vagyok Isten jóvoltából.

Valami megilletődés-féle ült ki az arcokra. A főispán bizalmasan tudakolta:

— Aztán jó mesterség a sírás?

A kérdezőt mintha egy mosolyt nyelt volna el, olyan arccal válaszolt:

— Nem rossz abból a tekintetből, hogy panaszt nem emel senki... A halottak csöndes népek...

Valaki önkénytelenül kérdezte:

— Nagy csönd van a temetőben?

— Többnyire... Mostanában csak a Pataki Tar Lőrincz sírján látom a füvet nyugtalanul mozogni.

— Mi az oka? — kérdezte a ház úrnője, egy szép fiatal özvegyasszony.

A sírásó stílizált komolysággal válaszolt:

— Mert a Pataki Tar Lőrincz, mikor halálos ágyán feküdt, megfogadtatta a feleségével, a Rézöntő Rébékkel, hogy nem megy másodszer férjhez. Aztán négy hónap se telt, már is megesküdt a Csuka Józival...

A Csuka Józsi pedig a Pataki Tar Lőrincz legnagyobb ellensége volt... Nem csodálom, hogy az öreg odalent fészkelődik egy kicsinyt...

A ház úrnője nagy érdeklődéssel kérdezte:

— Hát hisz kigyulmed a kísértetekben?

— Hiszek is, nem is — válaszolta a sírásó a legnagyobb komolysággal. — Van is, nincs is... Mert a kísértet olyan, mint az élő ember... A ki nem fél tőle, azt békében hagyja, a ki fél, azt megnyomorítja... Látni én nem láttam egyet sem, de a nyöszörgésüket hallottam.

— Mikor? — kérdezte a patikus.

— Őszel — hangzott a határozott válasz. — Mert tudni kell, hogy az őszi szél a halottak postája... az hordja széjjel a panaszokat. És a merre viszi, még a száraz ágak, a túskebekrok is nyöszörögnek alatta.

— És mit panaszolnak a halottak? — kérdezte a főispán.

— Nem tudom... talán az élők czudar hálátlanságát.

— Eh — mondotta a főispán — ők sem voltak jobbakk, a míg éltek.

— Igaz, méltóságos uram, — bölintott a sírásó — de az ember mástól mindig jobbat vár. Ámbátor hiába vár... mert az emberek szemlátomást romlanak... Ezt a temető mutatja legjobban. Az érdekes emberek sírját gaz és dudva veri fel, — a vérszopók, a hamis mértékkel mérők sírján borostyán zölkül... Vagy ott van a Hideg Boldizsár fia... Allított az akkora márványoszlopot az apjának, mint a gőzmalom kéménye, de ő még egyszer sem volt kint a temetőben, hogy egy Miatyánkot elmondjon az apja sírja előtt... Mert a sír köve kemény, de az emberek szíve még keményebb... Az Isten nem ver bottal, de én szeretnék az ilyen embernek a fejére csapni ezzel a bütykös somfával.

Felemelte a botját, jelezve ezzel a gesztussal, hogy nem szimbolikus értelemben használja a szót. A főispán, kinek a bor kissé a fejébe szállt, odakialtotta:

— Nohát, öreg, csapjon az én fejemre, mert én sem járok az apám sírjához...

— Kínos csönd következett, melyet a főispán szakított meg. Egészen elérzékenyülve kérdezte:

— Mondd csak, öreg, te ismerted a nagyapámat?

— Nagyon! Én ástam a sírját.

— Látogatta az apám a nagyapám sírját?

A sírásó egy ideig kutatót az emlékei között.

— Nem túlságosan... Ugy, mint a méltóságos úr... az a fajtában van, kérem... Nem baj... Lassacskán majd megszokják a halottak az élők szívtelességét... Csak a Sebestyén Dénes főmérnök úr gondol emberesen az ő halottjára... Megmondom a szemibe!

A főmérnöknek nem volt inyére ez az aposztrofálás.

— Hagyjuk — mondotta — békében a halottakat.

— Nem tudok hallgatni — makacsodott a sírásó — mert valahányszor a Petheő Juliska előtt elmegyek, megrezdül a szívem.

Idestova húsz esztendeje, hogy a tekintetes főmérnök úr ahhoz a sírhoz kijár... Egy zsák aranyom lenne, ha el nem ittam volna, a mit a sír gondozásáért kaptam... De rossz a természetem, akár örülök, akár búsulok, nem tudok vizet inni rá.

A főszozobárok részeg kacagással vágott közbe:

— Jól teszi kend! Vizet iszik ökö, ló, mert az azoknak való!

Aztán odament és homlokot csókolt a sírásót.

— Úgye — kezdte egészen elérzékenyülve — ha meghalok, szép, lágy sírt ásol nekem.

A sírásó szabadkozott.

— A főbíró úr még nem soros... túl él engem...

— Úgye protegálni fogsz, öreg, mert protekció nélkül még meghalni se merek... Haha! Nagyon megszoktam...

Nagy pohár bort hajtattott fel vele. A cigányok tust húztak... A hangulat kezdett kissé nyomott lenni... A sírásó, miután megtörülte bajuszát, czihelődött.

— Majd holnap nézek el a főorvos úrhoz... Minden jót kívánok.

Elindult és visszatért.

— Igaz a, főmérnök uram, el is felejtettem megmondani, hogy a fülemüle nem énekel már a Petheő Juliska sírja fölött... Tetszik tudni az, a melyik a szomorú fűzfán fészkel.

Harmadnap óta nem hallik a szava.

— Bizonyosan elpusztult — mondotta főmérnök.

— Úgy lesz, — lóbálta fejét a sírásó — milyen különös is az... a szegény fülemüle három-négy esztendeig él, míg a szürke varjú hatvan-hetven esztendőt is végig károg... A Petheő Juliskát huszonhárom éves korában fektettük a sírba, míg a Sámsonné, ki gonosz volt és az előfába is belekötött, csak kilencvenhat éves korában szánta rá magát, akkor is nehezen, hogy megdicsőüljön.

WILSON, WILSONNÉ ÉS HOUSE EZREDES, WILSON BARÁTJA ÉS KÉPVISELŐJE A VERSAILLESI KONFERENCIÁN.

PADEREWSKI, A VILÁGHÍRŰ LENGYEL ZONGORAMŰVÉS, KIT A LENGYEL KÖZTÁRSASÁG ELNÖKÉVÉ VÁLASZTOTTAK.

Megállt. Várta, hogy valaki valami megjegyzést tegyen. Minthogy senki nem reagált szavaira, fontoskodva folytatta:

— Bajos ezen eligazodni, kérem... Azt tartom, hogy az Isten dögát csak egy másik Isten tudná megérteni. Isten pedig csak egy van!

— Megállt. Várta, hogy valaki valami megjegyzést tegyen. Minthogy senki nem reagált szavaira, fontoskodva folytatta:

— Bajos ezen eligazodni, kérem... Azt tartom, hogy az Isten dögát csak egy másik Isten tudná megérteni. Isten pedig csak egy van!

— Bajos ezen eligazodni, kérem... Azt tartom, hogy az Isten dögát csak egy másik Isten tudná megérteni. Isten pedig csak egy van!

— Bajos ezen eligazodni, kérem... Azt tartom, hogy az Isten dögát csak egy másik Isten tudná megérteni. Isten pedig csak egy van!

— Bajos ezen eligazodni, kérem... Azt tartom, hogy az Isten dögát csak egy másik Isten tudná megérteni. Isten pedig csak egy van!

— Bajos ezen eligazodni, kérem... Azt tartom, hogy az Isten dögát csak egy másik Isten tudná megérteni. Isten pedig csak egy van!

— Bajos ezen eligazodni, kérem... Azt tartom, hogy az Isten dögát csak egy másik Isten tudná megérteni. Isten pedig csak egy van!

— Bajos ezen eligazodni, kérem... Azt tartom, hogy az Isten dögát csak egy másik Isten tudná megérteni. Isten pedig csak egy van!

— Bajos ezen eligazodni, kérem... Azt tartom, hogy az Isten dögát csak egy másik Isten tudná megérteni. Isten pedig csak egy van!

— Bajos ezen eligazodni, kérem... Azt tartom, hogy az Isten dögát csak egy másik Isten tudná megérteni. Isten pedig csak egy van!

— Bajos ezen eligazodni, kérem... Azt tartom, hogy az Isten dögát csak egy másik Isten tudná megérteni. Isten pedig csak egy van!

— Bajos ezen eligazodni, kérem... Azt tartom, hogy az Isten dögát csak egy másik Isten tudná megérteni. Isten pedig csak egy van!

— Bajos ezen eligazodni, kérem... Azt tartom, hogy az Isten dögát csak egy másik Isten tudná megérteni. Isten pedig csak egy van!

— Bajos ezen eligazodni, kérem... Azt tartom, hogy az Isten dögát csak egy másik Isten tudná megérteni. Isten pedig csak egy van!

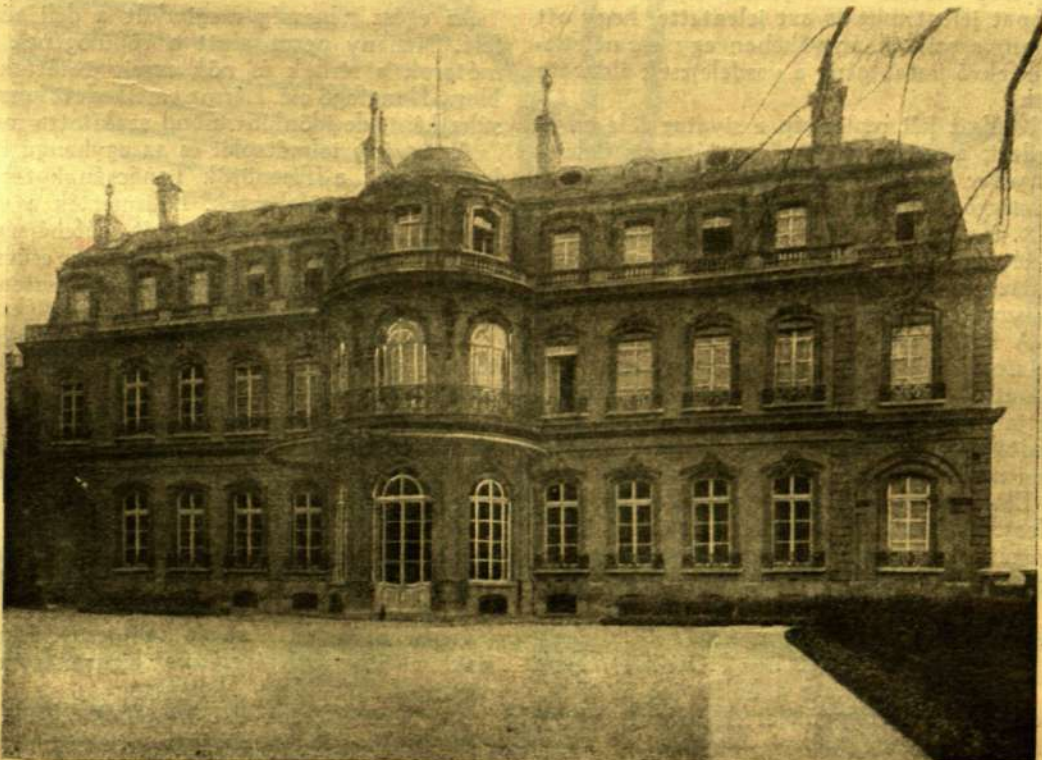
— Bajos ezen eligazodni, kérem... Azt tartom, hogy az Isten dögát csak egy másik Isten tudná megérteni. Isten pedig csak egy van!

— Bajos ezen eligazodni, kérem... Azt tartom, hogy az Isten dögát csak egy másik Isten tudná megérteni. Isten pedig csak egy van!

— Bajos ezen eligazodni, kérem... Azt tartom, hogy az Isten dögát csak egy másik Isten tudná megérteni. Isten pedig csak egy van!

— Bajos ezen eligazodni, kérem... Azt tartom, hogy az Isten dögát csak egy másik Isten tudná megérteni. Isten pedig csak egy van!

— Bajos ezen eligazodni, kérem... Azt tartom, hogy az Isten dögát csak egy másik Isten tudná megérteni. Isten pedig csak egy van!

MURAT HERCEG PALOTÁJA, WILSON LAKÁSA PÁRISBAN.

OLASZ HADIHAJÓK ÉS TORPEDÓNASZÁDOK A KIKÖTŐBEN.

AZ OLASZ MEGSZÁLLÁS FIUMÉBAN.

A FÖLD HALÁLA.

Regény. (Folytatás.)

Írta id. Rosny J. H. — Fordította Laky Margit.

A tömeg mindameltt nyugtalan volt. Némelyik arc görcsösen vonaglott. Valóságilag megkönnyebbültek, a mikor egy negyven éves férfi, egy Motorról leugorva, így kiáltott föl:

— A szeizmográfok még semmit sem jeleznek... A lökés gyöngye lesz.

— Mi nyugtalanít bennünket? — kérdezte a hosszúkás szemű asszony. — Semmit sem tehetünk és semmit sem láthatunk előre. Mindent elkövettek az évszázadok évszázada óta! Az Ismeretlen hatalmában vagyunk. Rémitő ostobaság az elkerülhetetlen veszélyen töprengeni!

— Nem, Héle, — felelt a negyven éves férfi. — Nem ostobaság, ez maga az élet. A míg az embereknek erejük van a nyugtalanságra, addig napjaikba vegyül még egy kis öröm. Azután halottak lesznek születésük órájától kezdve!

— Bár úgy lenne, — rikoltott Dane dédunokája. — Nyomorúságos örömeinknél és erőtlenségünkkel a halál is többet ér.

A negyven éves férfi megrázta fejét. Mint Targ és nővére, ő is hitt még a jövőben és erő lüktetett széles mellében. A mikor világos szeme találkozott Arva friss tekintetével, finom izgalom gyorsította meg lélegzétvétélét.

Ujabb csapatok gyülekeztek a periféria különböző pontjain és hála az ezerméteres távolságokban elhelyezett hanghullámterjesztőknek, ezek a csapatok szabadon közlekedhettek egymással.

Az ember tetszés szerint hallgathatta egy szakasznak vagy az egész népességnek zajongását. Ez az érintkezés egybeforrasztotta a tömeg lelkét és hathatós izgatószerként működött. A lelkesültség egy neme ragadta őket magával, a midőn a Vörös Földekről érkezett üzenet remegtette meg a Nagy Hangfogó kagylóját és verődött vissza hullámterjesztőiről hullámterjesztőre.

Megtudták ebből, hogy ott nemcsak a madarak, hanem a szeizmográfok is földalatti zavargásokat jeleznek. A veszély hírének e megerősítésére a csapatok közelebb húzódtak egymáshoz.

Manó, a negyven éves férfi fölhágt az erkélyre. Targ és Arva sápadtak voltak. Mivel a fiatal leány remegett kissé, az új jövevény így szólt hozzá halkán:

— Maga az oázisok keskenysége és csekély száma megnyugtathat bennünket. Igen gyöngye a valószínűség, hogy éppen a veszélydelmes zónába eszenek.

— Annál kevésbé, — kapott rajta Targ, — mert éppen fekvésüknek köszönhetően hajdan, hogy megmenekültek!

Dane dédunokája meghallotta szavait és gyászosan fölrikkantott:

— Mintha maguk a zónák is nem változnának időszakra-időszakra. Egyébként egy gyöngye, de jól irányított lökés is elégséges arra, hogy kiapaszsza a források vizét!

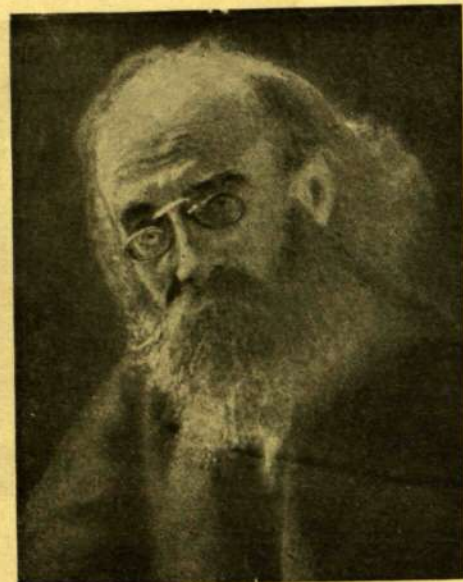
Mogorva gúnynyal vonult vissza. Targ, Arva és Manó reszkettek. Egy percig hallgattak, azután a negyven éves férfi újból megszólalt:

— A zónák végtelen lassúsággal változnak. Kétszáz év óta az erős földlökések mind a nyílt sivatagon haladtak végig. Határuk nem hatolt el a forrásokig. Csupán a "Vörös Földek, a Pusztulás és a Nyugat, oázisok esnek közel a veszélyeztetett régiókhoz...

A szerelem virága nyílt ki abban a gyöngéd bámulatban, a melylyel Arvát nézte. Három esztendeje özvegy volt és kinezta a magány.

Bár erélye és gyöngédsége lázongott ellene, mégis belenyugodott sorsába. A törvények szigorúan szabták meg a házasságok és születések számát. De néhány héttel előbb a Tizenötök Tanácsa fölvette Manót azok közé, a kik újra alapíthatnak családot: ezt a kedvezményt az magyarázta meg, hogy gyermekei egészségesek voltak. Arva képe lebegett Manó lelkében és a homályos legenda még egyszer visszanyerte fényét.

Vegyítsünk reményt is aggodalmainkba! kiáltott föl. — Vajjon még a Víz csodaszere

EISNER KURT, A BAJOR KORMÁNY ELNÖKE.

korszakában is nem a világ végét jelentette a halál arra nézve, a ki meghalt? Azok, a kik e pillanatot a földön élnek, egyénileg sokkal kevesebb veszélynek vannak kitéve, mint a radio-aktív korszak előtti ősapáink! Hévvél beszélt. Mindig elvetette magát az az a gyászos megadást, a mi felebarátai közt pusztított. Kétségtelen, hogy a túlságosan hosszú atavizmus időnkint őt is aggodalmakba kergette, mégis bárki másnál jobban ismerte azt az örömet, a mit a múltó percc kiaknázása okoz.

Arva szívesen hallgatta őt mindig, hanem Targ nem tudta fölfogni, hogy lehet semmibe venni a faj jövőjét. Ha néha Manó-hoz hasonlóan, őt is elragadta hirtelen a futó gyönyör, azért mindig beleszötte nagy álmát az ldöröl, a mi őseinket vezérelte.

— Nem tudok közömbös lenni leszármazottaink iránt, — vágott vissza.

— És kezével a mérhetetlen pusztaság felé mutatott:

— Mily szép volna az élet, ha a mi uralmunk terjedne ki erre a borzalmas sivatagra is! Sohasem gondol arra, hogy ott valamikor tengerek zúgtak, folyamok morajlottak, tavak szunnyadtak... megszámlálhatatlan növény fakadt és a radio-aktív korszak előtt őserdők álltak? Ah, Manó, az őserdők!... És most egy homályos élet bitorolja régi örökségünket!...

Manó szeliden vállat vont: — Rosszul teszi, ha erre gondol, mert az oázisokon kívül a föld ép oly lakatlan, sőt tán még lakatlanabb számunkra, mint a Jupiter vagy a Szaturnusz.

Zaj szakította félbe szavait. Az emberek figyelve ütötték föl fejüket. Ujabb madárcsapat jelent meg és azt jelentette, hogy ott künn, a sziklák árnyékában egy eszméletlenül fekvő fiatal leány a vasdelejesek áldozata lett.

Mialatt két repülőgép a sivatag fölé emelkedett, a tömeg azokra a sajtóságot delejes lényekre gondolt, melyek úgy elszaporodtak a bolygón, míg az emberiség napja lehanyatlott. Hosszú percek teltek el így, míg végre a két repülőgép újra megjelent. Az egyik egy élettelen testet hozott, a melyben valamennyien fölismertek Vándor Elzát.

A fiatal leány árva volt. Sajátságos természetű és kóborló hajlamai miatt nem igen szerették, vadsága pedig egészen megdöbbentette felebarátait. Semmiféle hatalom sem tudta megakadályozni, hogy bizonyos napokon neki ne iramodjon a pusztaságnak...

Elhelyezték a Nagy Hangfogó erkélyén. Hosszú, fekete haja félig eltakarta ölmos arcát, melyen még most is skárlátvörös pontok látszottak.

— Meghalt! — jelentette ki Manó. — A vasdelejesek kiszívták az életét!

— Szegény kis Elma! — kiáltott föl Targ. Szánalommal nézte a holttestet, a tömeg pedig szentelen gyűlölettel morgott a vasdelejesek ellen.

De a rezonátorokból harsogó szavak hangzottak föl, mire a figyelm erre terelődött.

„A szeizmográfok hirtelen lökést jeleznek a Vörös Földek zónájában...”

— Ah, ah, — kiáltott a zömök ember panaszos hangja.

Senki sem felelt neki. Minden arc a Nagy Hangfogó felé fordult. A tömeg borzongó türelmetlenséggel várt.

— Semmi! — kiáltott föl Manó két percnyi várakozás után. — Ha a Vörös Földeket is érte volna a lökés, már tudnánk...

Éles hang vágta el szavát és a Nagy Hangfogó kagylójában fölharsant:

„Mérhetetlen lökés... Az egész oázis fölemelkedik... Kataszt...”

Azután zavaros hangok, tompa ütődés és csönd...

Valamennyien mintegy lenyugózva vártak egy percnél tovább. Azután a tömeg nehezen föllélegzett. A kevésbé fölindultak vitatkozni kezdtek.

— Nagy szerencsétlenség történt! — jelentette ki az agg Dane.

Senki sem kételkedett benne. A Vörös Földek oázisának tíz nagy összeköttetéssel bíró, minden irányban szabályozható hangfogója volt. Abból, hogy mind a tíz elhallgatott, tökéletes elpusztulásukra vagy a lakosság emberfölötti rémületére kellett következtetni.

Targ beállította a transzmutátort és hosszasan beszélte a készülékbe. Szorongó rémület nehezedett a lelkekre. Nem a hajdani emberek égő nyugtalansága volt ez, hanem valami lassú, fáradt, lanyha aggodalom.

Szoros kötelékek fűzték össze a Vörös Földeket a Mély Forrásokkal. Ötezer éve a két oázis folytonosan érintkezett egymással, akár a rezonátorok, akár a repülőgépeken és motorokon tett gyakori látogatások révén. Harmincz, hangfogóval felszerelt megállóhely sorakozott azon az ezerkétszáz kilométer hosszú úton, mely a két népességet összekötötte.

— Várnunk kell! — kiáltott föl Targ, az erkélyre hajolva. — Ha a fejvesztettség akadályozza meg felebarátainkat abban, hogy választ adjanak, nem késhetnek visszanyerni hidegvérüket.

De senki sem hitte, hogy a Vörös Földek lakói ennyire elveszítsék fejüket. Az ő fajuk még a Mély Források népénél is nyugodtabb természetű volt: a szomorúságra képesek voltak, de a rémületre aligha.

Targ leolvassa a hiteltelenséget az arcokról, így folytatta:

— Ha készülékeik tönkrementek, a következő negyed órán belül elérhetik az első megállóhelyet.

— Ha ugyan, — ellenkezett Héle — a repülőgépekben kár nem esett... A mi a motorokat illeti, nem valószínű, hogy bizonyos idő előtt áthatolhatnak egy rombadólt kőfalon.

Az egész népesség megindult a déli zóna felé. Néhány perc alatt a repülőgépek és motorok a férfiak és nők ezreit öntötték a Nagy Hangfogó elé. Lárma emelkedett hosszú sóhajként, de időnkint csönd szakította meg.

A törvény tolmácsolói és az egyhangú ítéletek hozói, a Tizenötök Tanácsának tagjai az erkélyen gyülekeztek. Fölismertek a vén Bamar háromszög alakú arcát, sóféhérségű, durva haját és férjének, Omálnak csúcsos fejét, a kinek vörös szakállát hetven esztendő sem tudta meghalványítani.

Rúták, de tiszteletreméltók voltak és tekintélyük nagy volt, mert hibátlan utódokat adtak.

Bamar, megbizonyosodva róla, hogy a Hangfogó jól van beállítva, elindított néhány hullámot. A hallgató némaság előtt arca még jobban elkomorult.

— A Pusztulás ezideig megmenekült! — mormolta Omál és a szeizmográfok sem jeleznek semminemű lökést a többi emberlakta vidéken.

Hirtelen éles hívó zúgás hallatszott és mialatt a sokaság révedezve kiegyenesedett, megmordult a Nagy Hangfogó:

„A Vörös Földek első megállóhelyéről. — Két hatalmas lökés fölemelte az oázist. A hallottak és sebesültek száma jelentékeny. A termés megsemmisült. Ugy látszik, a vizek is

fenyegetve vannak. Repülőgépek tartanak a Mély Források felé...

— Csöndület támadt. Az emberek, repülőgépek és motorok záporként özönlöttek erre. Századok óta ismeretlen izgalom ragadta magával a csüggedt lelkeket: a szánalom, a rettegés és a nyugtalanság megfiatalította az Utolsó Kornak ezt a sokaságát.

A míg a Tizenötök Tanácsa határozatra vonult vissza, addig Targ egész lényében reszkette felelt a Vörös Földek tudósítójának és bejelentette, hogy csakhamar küldöttség indul hozzájuk.

Tragikus órákban a három oázistestvér, Vörös Földek, Mély Források és a Pusztulás, segíteni tartozott egymáson. Omál, a ki tökéletesen ismerte a hagyományt, kijelentette:

— Ot esztendőre vagyunk ellátva készlettel. Ennek negyedrészt a Vörös Földek lakosai követelhetik. Kétezer menekült be tudunk fogadni, ha ez elkerülhetetlen. De csak leszállított adagot kaphatnak és tilos lesz tovább szaporodniok. Sőt a mi családaink számát is korlátoznunk kell, mert tizenöt év leforgása előtt a népességnek vissza kell esni a hagyományos számra...

A Tanács helybenhagyta ezt a határozatot, azután Bamar kiáltott oda a tömegnek:

— A Tanács meg akarja nevezni azokat, a kik a Vörös Földek felé fognak indulni. Kilencznel több nem mehet. Másokat akkor

küldünk majd, a mikor megtudjuk testvéreink baját.

— Szeretnék elutazni, — könyörgött az ör. — En is! — tette hozzá élénken Arva.

Manó szeme fölcillant:

— Ha a Tanács úgy akarja, én is résztveszek a küldöttségben. Omál kedvező pillantást vetett rájuk, mert hozzájuk hasonlóan ő is ismerte valamikor ezeket a gyors indulatokat, melyek oly ritkák voltak az Utolsó Embereknél.

Amat-t, egy törekeny testű ifjút leszámítva, a tömeg szentelenül várta a Tanács határozatát.

Ezredéves szabályoknak alávetve, beleszkova az egyhangú létbe, a mit csupán a meteorok zavartak meg, a nép elvesztette a kezdeményezésre való hajlamát. Közömbösök, türelmesek voltak. Nagy passzív bátorsággal megáldva, semmi sem ingerelte őket kalandokra. A körülöttük elterülő, minden emberi segédforrást nélkülöző roppant pusztaság épüv ránehezedett tetteikre, mint gondolatokra.

— Semmi sem szól Targ, Arva és Manó elutazása ellen, — jegyezte meg a vén Bamar, — de Amat számára igen hosszú az út. Határozzon a Tanács.

A míg a Tanács határozott, Targ elnézte a mostoha vidéket. Késérű fájdalom markolt lelkébe. A Vörös Földek balsorsa jobban

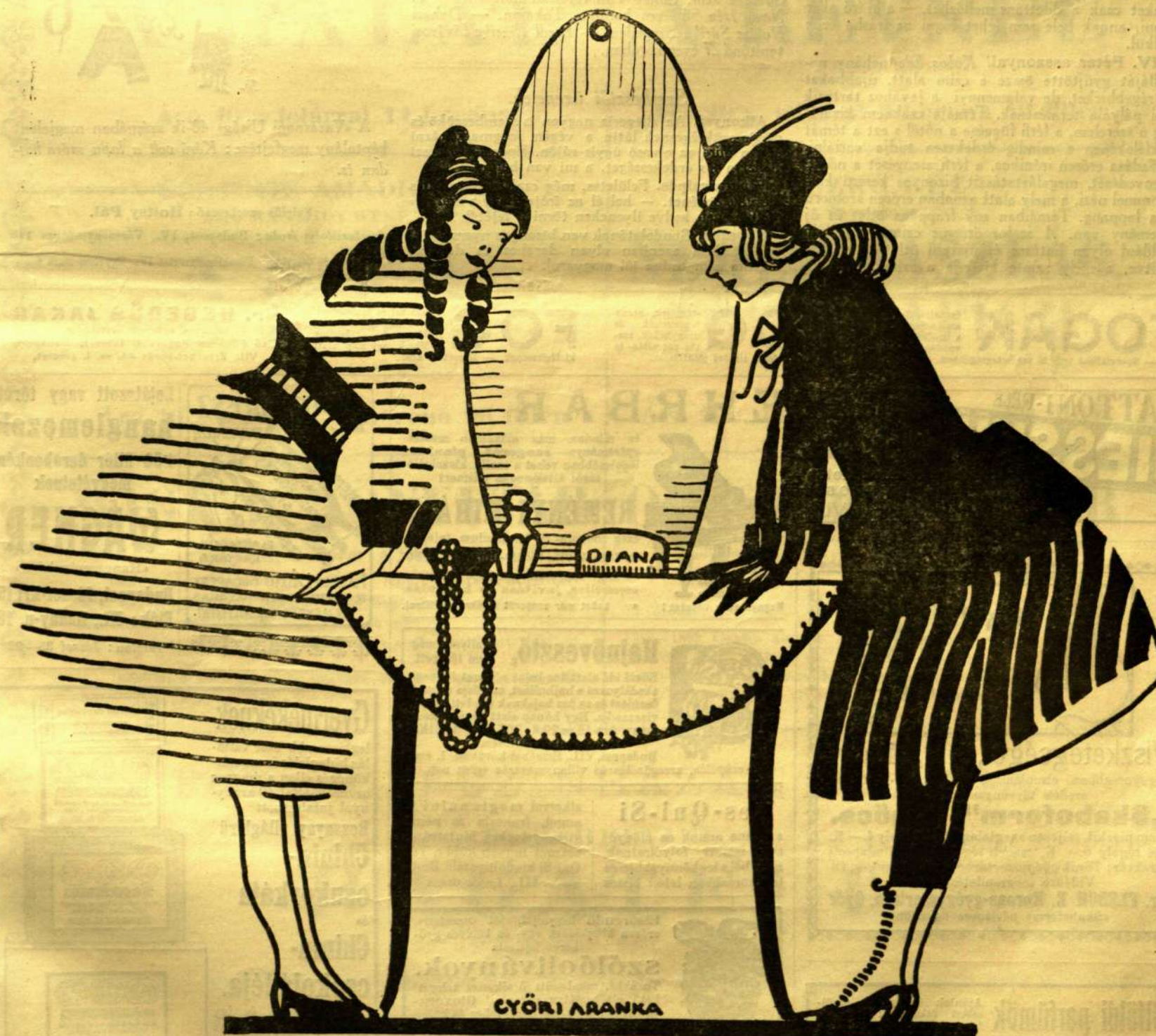
lesujtotta, mint testvéreit, mert a többiek reményégei nem terjedtek túl a végső hanyatlás lassúságánál, míg ő makacsul álmódozott a szerencsés változásokról. És a körülmények keserűn megerősítették a Hagyományt.

Mindamellett a nehéz gránitmezők és a nyugaton sorakozó roppant hegyek előtt újra fölülkerekedett benne a kalandvágy. Lelke már ott járt a Vörös Földeken. Nem tűzött maga elé határozott célt, hanem azok a távoli, mérhetetlen és tündéres célok csalogatták, melyek az embert hajdan a Bolygó, ismeretlen részei felé vezették!

(Folytatása következik.)

IRODALOM ÉS MŰVÉSZET.

Anta, az egyiptomi hercegnő. Egy új irónó. Üchtritz-Amade grófné, báró Bánhidú Stefánia kér meghallgatást egy regénnyel, melynek az Anta, az egyiptomi hercegnő címet adta. A regény az ókori Egyiptomba akarja vinni az olvasót s egy igen előkelő leánynak a fiatal fő kormányzóval való szerelmi történetét van a középpontjában, a mely körül csoportosulnak az egyiptomi életből vett jelenetek, alakok és motívumok. A regényben sok olyan részlet van, a mely szerzőjének írói érzékére vall, motívumai többnyire jól vannak kigondolva és az ó-egyiptomi világot, a mennyire mi laikusok meg tudjuk ítélni, nagyjában jól ismeri: a mi pedig írói szempontból mindennél fontosabb, némely helyen el tudja találni azt az archaikusan stilizált

DIANA
PUDERA

s többé-kevésbé a fantasztikusba lendülő hangot, a melyen a szereplőknek meg kell szólalniuk. A törekvő írónak azonban figyelmebe kell ajánlanunk néhány követelményt, a melyek minden írásnak elemei dolgai s a melyek elsajátítása és szem előtt tartása nélkül az irodalomban senki sem számíthat sikerre. Az írásműnek is kell, hogy legyen valami logikája, a mely abban áll, hogy a motívumok ne csak következzenek egymásra, hanem kapcsolódjanak egymással, vagyis ha az író fölvet egy motívumot, azt nem lehet csak úgy könnyedén eljuttatni, annak kell hogy valami következménye legyen a történet menetére, a benne szereplő emberek sorsára s meglegyen a maga helye a motívumok egész láncolatában. Ha az író pl. az elején részletesen tárgyalja, hogy Antát, az egyiptomi hercegnőt meg akarják tenni Izis papnőjének, akkor ezt nem szabad azonnal eljuttatni, ebből is, mint mindenből, kell valaminek kijönni a cselekményre nézve. Ha az ember aztán a továbbiak folyamán azt látja, hogy a papnői szerepről s a vele kapcsolatos lelki változásokról többé szó sincs, akárha soha nem is kerültek volna szóba, akkor elveszti a kedvét az egész munkától, kivált ha az ilyen fölvetett és eljuttatott motívumok minduntalan előfordulnak. Akármiféle írásművet csinál az ember, kell valami tervnek lenni, a melyhez ragaszkodik, mert különben kusza és érthetetlen, ennél fogva érthetetlen is lesz a mit csinál. Az előadásra is kell némi gondot fordítani, a mondatokat ritmusból szedni, a szereplők szájába adott mondatokat az illetők karakteréhez alkalmazni, a hangot az egyes részek szerint modulálni, nem pedig azon nyersen és rendetlenül dobni a mondani valót az olvasó elé. Ezek olyan alapfeltevételei az írásnak, a melyeket csak a dilettáns mellőzhet, — a ki író akar lenni, annak bele sem lehet fogni az írásba ezek nélkül.

IV. Péter asszonyai. *Kabos Ede* néhány novelláját gyűjtötte össze e cím alatt, újabbakat és régebbieket, de valamennyi a javához tartozik írói pályája termésének. Témája csaknem kizárólag a szerelem, a férfi függése a nőtől s ezt a témát sokféleképen s mindig érdekesen tudja variálni. Előadása erősen ironikus, a férfi esengését a nőért, szenvedését, megaláztatásait bizonyos keserű kárörömmel nézi, a mely alatt azonban erősen szomorú lóra lappang. Témáiban sok frappáns ötlet és új lelemény van. *A szobor özvegye* című novellája például olyan hatásos és újszerű ötletre van felépítve, a mely szinte kívánja a színpadi feldol-

gozást és csudáljuk is, hogy akár a szerző, akár más nem csinált belőle vígjátékot.

HALÁLOZÁSOK.

Elhunytak a közelebbi napokban: *Seregdy Antal* 48-as honvéd, a Klapka-féle légio lovassági főhadnagya, 86 éves korában. — *Kenessey Móricz* veszprémi állami közjegyző 82 éves korában Veszprémben. — *Hidvégi Benő* nyug. tanfelügyelő 72 éves korában Miskolcban. — *Déry Károly*, a Dunagőzhajózási-Társaság nyug. igazgatója 66 éves korában Budapesten. — *Imrédy Károly*, a Kisbirtokosok Országos Földhitelintézetének főtitkára, tartalékos huszárfőhadnagy, a háborúban szerzett hosszas betegsége következtében 35 éves korában Budapesten. — *Szilágyi Gyula*, a nagyszabasi állami főgimnázium tanára, 36 éves korában. — *Malártsik Lajos* állami főgimnáziumi tanár a 31. honvédelmi ezred tartalékos főhadnagya, 32-ik évében Sátoraljaújhelyen. — *Boross Géza Gyula* dr. huszonhét éves korában Budapesten. — *Abraham Ugron János* Udvarhely vármegye nyug. főispánja a székelyudvarhelyi ref. kollegium főgondnoka Székelyudvarhelyen.

Özvegy felsőőr *Nagy Györgyné*, szül. perlaki Horváth Franciska, 86 éves korában Budapesten. — Arvanagyfalvi *Fabaly Istvánné* szül. fajkúrti és koltai Kürthy Piroksa, a selmeczbányai Vöröskereszt-egyesület alapítója és elnöke 79 éves korában Selmeczbányán. — Özvegy *Gergely Józsefné* szül. Boda Franciska szerencsényi tanító özvegye Cserhátsurányban 70 éves korában. — *Makay Gyuláné* szül. Sokot Vilma Kiskunhalason. — *T. Nagy Irén* 56 éves korában Tokajon. — *Dabasi Halász Sárika* Szegeden. — *Bredl Erzsike* fővárosi tanítónő 27 éves korában.

Szerkesztői üzenetek.

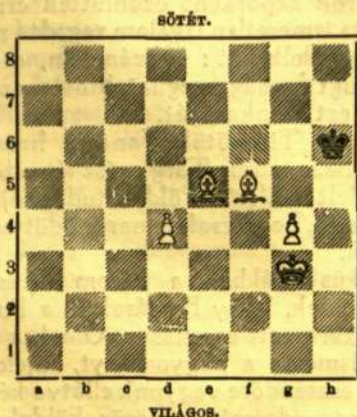
Alkonyat. Az allegoria nagyon is szembeszökő és mégis szükségesnek látja a végén megmagyarázni azt, a mire az olvasó ügyis rájön. Épen ezzel veszi el azt a kis érdekességet, a mi van benne.

Vipera cipés. Felületes, még csak nem is elméleti-költés. — hol él az írója, hogy a mai napokban van kedve ilyeneken törni a fejét?

Vonaton. Gondolatának van bizonyos nyers ereje, az előadása azonban olyan darabos és dadogó, mintha nem tudna jól magyarul.

SAKKJÁTÉK.

3135. számú feladvány Dr. Rohr H.-tól Boroszló.

Világos indul és a harmadik lépésre mattot ad.

KÉPTALÁNY.

A «Vasárnapi Ujság» 48-ik számában megjelent képtalány megfejtése: *Kör volt a lapu szára hajdan is.*

Felelős szerkesztő: **Hoitsy Pál.**

Szerkesztéségiroda: Budapest, IV., Vármege-utca 11

Lapkiadó tulajdonos Franklin-Társulat IV., Egyetem-utca 4.

Új szépirodalmi és egyéb könyvek!

DRASCHE-LÁZÁR ALFRÉD

új regénye:

TÜZKERESZT

A népszerű író nagyszerű regényének, a «Tűzpróba»-nak folytatása

Ára 10% felárral 15 korona 40 fillér

KÓBOR TAMÁS

legújabb regénye:

A HALÁL

Ára 10% felárral 11 korona

KAFFKA MARGIT

a most elhunyt hírneves író utolsó könyve:

A RÉVNÉL

ELBESZÉLÉSEK

Ára 10% felárral 9 korona 46 fillér

ÜCHTRITZ AMADE grófné
báró **BÁNHIDY STEFÁNIA**

ANTA,

EGYIPTOMI HERCZEGNŐ

Ó-EGYIPTOMI REGÉNY

Ára 10% felárral 14 korona 96 fillér

LACZKÓ GÉZA

új regénye:

**NÉMET MASZLAG,
TÖRÖK ÁFIUM**

REGÉNY

Ára 10% felárral 19 korona 80 fillér

MAGYAR KÖNYVTÁR

Szerkeszti **RADÓ ANTAL**

Új füzetek: Egy-egy szám 50 fillér.

- 902—904. Kepes Emil. Elektromosság, sugárzások, anyag.
- 905—907. Alexander Bernát. A háború után.
- 908—910. Mark Twain. Az ellopott fehér elefánt. Fordította Kisteleghi Kálmán.
- 911. Rudyard Kipling. Muszkák foglya és egyéb történetek. Fordította Benedek Marcell.

OLCSÓ KÖNYVTÁR

Alapította

GYULAI PÁL

Szerkeszti

HENRICH GUSZTÁV

Új füzetek: Egy-egy szám 40 fillér.

- 1888—1893. Geréb József. Klasszikus világ és modern műveltség
- 1894—1902. Irk Albert dr. Nemzetközi jog.
- 1903—1910. Verner von Heidenstam. Szent György és a sárkány
- Történeti elbeszélések. Svédből Leffler Béla.

FŐVÁROSI SZÍNHÁZAK MŰSORA

PAUL HERVIEU

BAGATELL

SZÍNŰ HÁROM FELVONÁSBAN

Fordította **ÁBRÁNYI EMIL**

A Nemzeti Színház nagyszerű ujdonsága

Ára 2 korona 50 fillér

A FRANKLIN-TÁRSULAT ÉS LAMPEL R. (Wodianer F. és Fiai) R.-T. kiadásai

KAPHATÓK MINDEN KÖNYVKERESKEDÉSBEN.

FOGAK és teljes fogorok szájpótlás nélkül, a gyökerek eltávolítása fölöleget

FOG -tömések, arany fogkoronák és aranyhidak, tartós porcelán- és aranytömések. tis évi 1000 fillér.

FOG -húsz teljes érzéketlenítéssel; hasznavehető, régi fogorok átalakítottak. Vidékre egy nap alatt.

Dr. HEGEDŰS JAKAB fogorvos, egyetemi orvos, Első Fővárosi Fogorvosi Intézet, Budapest, VII., Erzsébet-körút 44. sz. I. emelet.

MATTONI-FÉLE
GISSHÜBLER
természetes égvényes SAVANYÚVIZ.

Viszketegséget, rüht, sömört leggyorsabban elmulasztja a **Dr. Fleisch-féle** eredeti törvényesen védett **„Skaboform”-kenőcs.** Nem piszkít, teljesen szagtalan. Próbátégy 4.—K. kis tégyel 6.—K. családi tégyel 15 K. Budapesti forrástár: *Török gyógyszerüzletben, VI., Király-u. 12.* Vidékre megrendelési cím: **Dr. FLEISCH E. Korona-gyógyszerüzlet, Győr** «Skaboform» névjegyre ügyeljünk.

Külföldi parfümök Ajánlok legfinomabb parfümök dekántát: Tulipán, Cour de Jeanette, Chelavier, Ambra Antique, Batschari, Lorigan 12—K. hóza bonafide, Hygiea Chypre, Thule, Vademeum, Seranissima, Kairói mákvirág, Ibolya, Ideal, Khasana, Isola bella, Lorna, Bavardia, Orzonia, Gyöngyvirág, Akácia, Orchidea parfümök 7—koronára dekántát, utánevétel. Gyártó: **Hyvartan & Comp.** Egyedüli szállítási hely: **GROSS ANTAL kivitelei háza,** Budapest, VIII., József-körút 23. főemelet.

EHRBAR és minden más előkelőbb mestergyártmányú **szongorát, pianinót** legelőcsöbben vehet a szolga kiszolgálásról általánosan elismert **REMÉNYI MIHÁLY** cég szongora- és harmonium telepén. Budapest, VII., Király-utca 58. és 60. Régi szongorák, pianinók vétele, becserelése, javítása és hangolás. * Lehet már szongorát vidékre szállítani. Megyitnak a vasutat!

Hajnövesztő, amilyen még nem létezett. Rövid idő alatt dúsz hajat növeszt és ragacsosítja a hajhullást, megóvja a kornal szűkülést és az ősz hajaknak eredeti színt visszahozza. Egy hónap alatt fényes eredmény. Ára 15 és 20 K. **BOTÁR Z. REGINA** kozmetikai műintézet. Budapest, VII., Erzsébet-körút 34. I. em. Arozápolás, arozgözölés és villanymasszázs egész nap.

Yes-Qui-Si sikerral megtanulni az angol, francia és német világnyelveket. Mutatvány-számot ingyen küld a Yes-Qui-Si kiadóhivatala Budapest, III., Lajos-utca 92.

Elsőrendű hegyajai, jól összeferfit, erősen kifajlított, egy- és kétféves gyökere fajtiszta **szőlőoltványok.** Torább, mindenütt jó sikerral telepíthető, elsőosztályú garrakát. Híttörőmentes Nova-féle levei fehér és külön vörös gyümölcsű ádagókézetű, rendkívül kifajlított magzstermő **szőlővesszőkből** Kettőtől tíz darab mérsékelt árság mellett kerülnek előadásra, új árjegyzéket kívántra díjmentesen küld. Cím: **„NOVA” szőlővessző- és szőlőoltványtelep** kezelésére. **ARAD, Szabadság-tér 10.**

LOMBFÜRESZ FA-ÉS PARAGÁZJAI Lejátszott vagy törött **hanglemezek** 1'50 fillér darabonként megvételnek **WÁGNER** «Hangszeráruháza» Budapest, József-kri 15. Flók: **XL, Ráday-u. 18.** Telefon: **József 35—92**

Gyermekeknek legbiztosabb szer váltóláz hűdelelés és számarköhőség ellen a magyar orvosok által 40 arannyal jutalmazott **Rozsnyay világhírű Chinin-cukorkája** és **Chinin-csokoládéja.** Nem keserű és így gyermekek szívesen veszik. Milliószámú nagy éremmel kitéve és törvényesen védve. A valódi készítmény csomagolására **Rozsnyay M. névvalírása** látható, 1 érb ára 50 fillér. Kapható minden gyógyszerárban. — Készíti a feltaláló: **Rozsnyay Mátás gyógyszer.** Aradon, Szabadság-tér.

MUSZÁJ NEVETNI!

„Ujvári telefonál”

a czime annak a legujabb tréfás, kétoldalu hanglemeznek, melyet Ujvári a közkedvelt magyar éneklő komikus a Télkertből ad elő. Hogy ez a kiváló **népszerű komikus** az ő csodás tehetségével milyen elsőrangú produkál, azt a most megjelent lemezen a legfényesebben igazolja. — E lemez

pénzért nem kapható,

hanem csupán hat darab használt, lejátszott lemez ellenében, kizárólagos joggal

W Á G N E R

országserte elismert elsőrendű magyar hangszer- és beszélőgépek áruháza, a világhírű «Favorite» hanglemezyár főraktára.

Budapest, VIII., József-körút 15. (Telefon: József 35—92.) Fiók: IX., Ráday-u. 18.

Beszélőgépek 200 koronától 1000 koronáig. — Dalszöveges **lemezjegyzék** és **árjegyzék** ingyen! **Óvás!** Ügyeljen a **WÁGNER** névre, hogy máshoz be ne tévedjen.

Lejátszott vagy törött hanglemek darabját 1 korona 50 fillérért megvesszük.

3. SZÁM. 1919. (66. ÉVFOLYAM.)

SZERKESZTŐ
HOITSY PÁL.

BUDAPEST, JANUÁR HÓ 19.

Szerkesztési iroda: IV. Vármegye-utca 11.
Kiadóhivatal: IV. Egyetem-utca 4.

Egyes szám
ára 80 fillér.

Előfizetési feltételek:

Egészévre — 40.— korona
Félévre — 20.— korona.
Negyedévre — 10.— korona.

Külföldi előfizetésekhöz a postailag meg-
állapított viteldíj is csatolandó.

AZ ENTENTE GAZDASÁGI BIZOTTSÁGÁNAK MEGÉRKEZÉSE BUDAPESTRE